

Arrest

nr. 305 881 van 30 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het beroep is gericht tegen een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder) op 23 mei 2023.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Tadzjiek en moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Sawati binnen het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Op zeer jonge leeftijd zijn u en uw gezin verhuisd naar Do Saraka in hetzelfde district en dezelfde provincie, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging tot de zevende graad naar school en hielp daarna uw vader met schilderen. Uw moeder overleed toen u erg jong was. Uw vader, stiefmoeder en uw twee halfbroers wonen nog steeds in Do Saraka. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

U had een goede vriend, genaamd I. S., die werkzaam was in de controlepost niet ver van uw huis. Ongeveer drie weken voor u Afghanistan verliet wandelde u met uw halfbroertje naar de moskee voor het avondgebed, wanneer u een groep mannen zag onderweg. U hoorde dat hun telefoongesprek over het Islamitisch Emiraat en een controlepost ging. U belde I. op en lichtte hem in. Niet lang daarna ontstond er een gewapend conflict tussen de Taliban en de overheid, waarbij uw vriend en vier andere soldaten om het leven kwamen alsook enkele leden van de Taliban. Minder dan een week na dit incident ontving u een telefoontje van de Taliban. Ze beschuldigden u van spionage voor de overheid en zeiden dat u zou moeten boeten. Enkele dagen later was u alleen op weg naar de moskee voor het avondgebed wanneer vijf of zes mannen u aanvielen. U begon te roepen, waarop de dorpelingen in de moskee naar u kwamen en de Taliban wegliepen. U werd naar het ziekenhuis gebracht, waar u één of twee weken verbleef, waarna uw paternale oom uw vlucht uit Afghanistan regelde. U verliet Afghanistan op 20 maart 2021.

U reisde via Pakistan naar Iran, waarna u verder reisde via Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië en Hongarije tot Oostenrijk, waar u vingerafdrukken afstond. U reisde door via Zwitserland en Frankrijk tot België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 17 augustus 2021, één dag na aankomst. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopieën van volgende documenten neer: 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), twee maal een historiek van uw medisch dossier opgemaakt door het opvangcentrum, 18 pagina's medische documenten omtrent uw gehoorproblemen, twee pagina's medische documenten omtrent voetproblemen, een attest betreffende een consultatie bij de arts van het Rode Kruis, een verslag van een klinisch psycholoog, zeven pagina's medische documenten uit Afghanistan en acht foto's van u en mensen in uniform.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud aan dat u gehoorproblemen heeft (NPO, p.2). U legde ter staving van deze gezondheidsproblemen verschillende documenten neer (NPO, p.4 & zie administratief dossier: document 2 & 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden u en de tolk van plaats verwisseld zodat u de tolk beter zou kunnen horen. Er wordt overigens meermaals gevraagd of u de tolk goed verstond en of het volume naar behoren was voor u, waarbij u aangaf alles goed te verstaan. Verder werd u gewezen op de mogelijkheid om aan te geven indien zich er enig ander probleem voordeed (NPO, p.3). Uw persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Verder legt u een attest van een consultatie bij een dokter in het opvangcentrum d.d. 3 juni 2022 neer, alsook een verslag van een klinisch psycholoog d.d. 16 februari 2023. Tijdens uw consult in het opvangcentrum gaf u aan geheugenproblemen en concentratiestoornissen te kennen omwille van een hersenschudding. De attesterende arts verklaart dat u psychologische opvolging zal krijgen (administratief dossier: document 5). Wat betreft het verslag van de klinisch psycholoog staat genoteerd dat uw klachten lijken te passen binnen een posttraumatische stressstoornis, alsook dat u behandeld zal worden (zie administratief dossier: document 6). U vertelt zelf dat u zich niet goed kan focussen en kampt met geheugenverlies. U geeft aan elke twee weken naar de psycholoog te gaan en elke dag een pilletje te nemen (NPO, p.4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u meegedeeld dat u over een pauze beschikt, en dat u om bijkomende pauzes mag vragen (NPO, p.3). Voorts gevraagd of u ondersteund kan worden tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft u aan dat alles in orde is (NPO, p.5). Uw persoonlijk onderhoud verliep ook in het licht van deze informatie in normale omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd; u verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 2 september 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u geboren bent op 1 februari 2005 en minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede dient te worden aangehaald dat u bij het geven van vingerafdrukken in Oostenrijk d.d. 21 juli 2021 andere familieleden opgaf. Niet alleen gaf u een andere naam voor uw vader en moeder op, u gaf ook andere informatie over uw broers en zussen. In Oostenrijk verklaarde u dat uw vader M. en uw moeder N. heten (zie administratie dossier), in tegenstelling tot uw verklaringen in België, waar uw vader H. (verklaring DVZ, vraag 13A) en uw moeder Pashtoun of F. heten (verklaring DVZ, vraag 13A, & minderjarigenfiche d.d. 17/08/2021, p.2). U gaf in Oostenrijk aan een broer van 11 jaar oud genaamd S. te hebben, in tegenstelling

tot uw verklaringen in België, waar u een broer genaamd S. en een broer genaamd R. opgaf (minderjarigenfiche d.d. 17/08/2021, p.2). Bovendien zouden uw ouders en uw broer S. allen in Turkije verblijven volgens de informatie van Oostenrijk. Wat nog meer verbaast is dat u verklaarde samen met een andere broer genaamd K., F. in Oostenrijk te zijn, die er eveneens vingerafdrukken afstond volgens de informatie van Oostenrijk (zie administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt of u dezelfde zaken heeft verklaard zowel in Oostenrijk als in België, antwoordt u dat u zich niet herinnert wat u precies heeft gezegd. Geconfronteerd met de naam K., F. stel je hem niet te kennen, alsook hem nooit als broer te hebben opgegeven in Oostenrijk. Ook de verklaringen over uw vaders naam M. en uw moeders naam N. ontkent u te hebben afgelegd (NPO, p.20). Gevraagd hoe deze informatie dan genoteerd zou kunnen zijn, vertelt u dat u samen met twintig andere jongens tot Oostenrijk reisde, hoewel u geen één van hen kent. Het CGVS wenst hierbij te verwijzen naar K., F. (OV: (...), CG: (...)) die volgens informatie van Oostenrijk u heeft opgegeven als zijn broer, alsook M. en N. als ouders opgaf, en bovendien ook S. als 11jarige broer vermeldde. In kader van deze bevindingen wenst het CGVS u nogmaals te wijzen op de plicht die op een verzoeker om internationale bescherming rust om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om onder meer, doch niet uitsluitend, de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Niettegenstaande u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p.4), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. De vaststelling dat u uiteenlopende verklaringen aflegt betreffende uw familieleden, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielerlaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de uiteenlopende verklaringen die u hieromtrent aflegt bij de asielinstanties. Bij aanvang van uw asielerprocedure verklaarde u namelijk het volgende als motief voor uw immigratie naar België: "Een vriend van mij was soldaat. We waren buiten aan het wandelen. De Taliban heeft mij geslagen omdat ik met mijn vriend wandelde." (minderjarigenfiche d.d. 17/08/2021, p.3). Vervolgens verklaarde u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u samen met uw broer onderweg van de moskee naar huis werd benaderd door de Taliban op een motorfiets. Eén van de leden van de Taliban was aan het bellen en u ving de woorden 'Islamitisch Emiraat' op. U contacteerde uw vriend bij het leger om hem hierover in te lichten waarna er enkele minuten later een gevecht ontstond tussen de overheid en deze Talib en hierbij kwam uw vriend om het leven, zo voegde u toe. U ontving volgens uw verklaringen enkele dagen later een dreigetelefoontje omdat u een spion zou zijn, waarna u opnieuw enkele dagen later geslagen werd door mannen onderweg naar de moskee (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/02/2022, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u eveneens het telefoontje en het gevecht aan, zoals bij de DVZ (NPO, p.10-12).

Wanneer u geconfronteerd wordt met deze uiteenlopende verklaringen tussen uw verklaringen bij uw registratie langs de ene kant en uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS langs de andere kant, stelt u dat u dit niet zo heeft verklaard. U haalt evenwel aan dat er inderdaad een fout werd genoteerd bij de DVZ, namelijk dat u niet terugkeerde van de moskee maar dat u naar de moskee ging. Gewezen op de inconsistenties met de minderjarigenfiche geeft u aan u zich dit niet te herinneren (NPO, p.19). De loutere ontkenning van uw eerder afgelegde verklaringen vormt geen afdoende verschoning voor de vastgestelde inconsistenties omtrent uw asielermotief. U heeft bij aanvang van uw asielerprocedure namelijk verschillende elementen niet vermeld die binnen uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS nochtans de basis vormen voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo haalde u in de minderjarigenfiche niets aan over het telefoontje dat u zou gehoord hebben, waardoor u problemen zou hebben gekregen met de Taliban. Ook het gewapend conflict dat zou zijn ontstaan nadat u het telefoontje had gemeld, haalde u niet aan bij aanvang van uw asielerprocedure. Dat u met uw vriend die soldaat was wandelde en hierdoor geslagen werd door de Taliban, is dan ook ontegensprekelijk een volledig ander relaas dan wat u bij de DVZ en op het CGVS verklaart. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielerlaas op zeer ernstige wijze.

Ten vierde draagt een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS bij aan het ongeloofwaardige karakter van uw asielerlaas. U verklaarde bij de DVZ dat gewapende mannen op een motor naar u en uw broer toekwamen (vragenlijst CGVS, d.d. 07/02/2022, vraag 3.5), hoewel u op het CGVS stelt dat u enkele gewapende mensen in een hoek zag zitten met een deken, die aan de praat waren met elkaar alsook aan het telefoneren waren (NPO, p.11). Ter verduidelijking wordt u gevraagd wat zij aan het doen waren op het moment dat u hen samen zag in de hoek, waarop u antwoordt dat ze samen stonden, één aan het telefoneren was en de rest rondkeek toen u passeerde (NPO, p.23). Dat zij u en uw broer benaderden op motorfietsen stemt niet overeen met Taliban die in een hoek zouden staan praten met elkaar. U haalt op het CGVS nergens aan dat zij op motorfietsen naar jullie toe kwamen.

Ten vijfde mist uw relaas logica. Zo houdt het weinig steek dat de Taliban hun geheime plannen bespraken op een openbare weg waar ieder moment passage voorbij kon komen. U vertelt dat het een beboste weg

betrof en dat jullie laat op de avond naar de moskee gingen (NPO, p.11), echter overtuigt de onvoorzichtige locatie en aanpak van de Taliban allerm minst. Dat de mensen op dit uur niet buiten kwamen omdat ze bang waren, verklaart bovendien niet waarom u en uw jongere halfbroertje dan wel nog op pad gingen richting de moskee (NPO, p.11). Dat u redelijk ver van hen stond doch per toeval de woorden 'controlepost' en 'Islamitisch Emiraat' opving, komt des te toevallig over. Bovendien kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten de Taliban u en uw halfbroertje daar daadwerkelijk hebben waargenomen, zij sneller zouden hebben ingegrepen en u de kans niet hebben geboden de autoriteiten te verwittigen. Deze onlogische wendingen brengen uw asielaanslag verder aan het wankelen.

Een andere en nog belangrijkere vaststelling is dat uw houding niet in overeenstemming is met gevaar dat u loopt als getuige. Na het zien en horen van de Taliban op straat, besluit u toch nog naar het avondgebed te gaan maar uw route te veranderen, zo stelt u. Dat u de aanwezigheid en het telefoongesprek van de Taliban zo ernstig nam dat u uw vriend bij het leger inlichtte, waarna een gewapend incident zou hebben plaatsgevonden, plaatst overigens des te meer vraagtekens bij uw gedrag de dagen nadien. U verklaart dat u bang was en thuis bleef NPO, p.16) en dat u één of twee dagen niet naar de moskee ging na het gewapend conflict (NPO, p.17), waarna u na ongeveer een week een dreigtelefoontje ontving. U overwoog of het dreigtelefoontje een grap was, maar toch had u angst zo vertelt u verder (NPO, p.16). Gevraagd of u na het telefoontje iets heeft aangepast in uw dagelijks leven, herhaalt u voorgaande verklaringen. Hoewel u vertelt angst te hebben gehad en thuis te zijn gebleven, verklaart u eveneens alleen op pad te zijn gegaan naar de moskee wanneer het reeds donker was (NPO, p.12). Dit strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Het door u geschetste gedrag van zowel u als de Taliban komen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen niet ten goede. Ook wenst het CGVS op te merken dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de soort bedreiging die u zou hebben ontvangen van de Taliban. U verklaart dat de Taliban u na ongeveer een week hebben opgebeld (NPO, p.12). Indien ze er werkelijk op gebrand waren om u te bestraffen, moge men verwachten dat ze u niet eerst telefonisch waarschuwen en u zo de kans geven om op de vlucht te slaan.

Vervolgens verklaart u te zijn aangevallen enkele dagen na het dreigtelefoontje, wanneer u onderweg was naar de moskee (NPO, p.17). U lag één of twee weken in het ziekenhuis. Op de vraag of u tijdens deze periode nog iets heeft vernomen van de Taliban, zegt u van niet, en als er iets zou zijn gebeurd, zou uw familie u hierover niets vertellen. Gevraagd of u hiernaar heeft geïnformeerd bij uw familie zegt u van niet en voegt u toe dat er niets meer is gebeurd omdat u het probleem was (NPO, p.18). Echter moge men verwachten dat u alle informatie poogt in te winnen dat van belang zou zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat de Taliban u zouden aanvallen maar dan op de vlucht zouden slaan omdat enkele dorpelingen tegen hen beginnen roepen (NPO, p.17). Dit is weinig doortastend te noemen. Dat u bovendien niet eens weet hoe u of wie u naar het ziekenhuis zou gebracht hebben doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen (NPO, 17). Het spreekt voor zich dat u dit, al was het achteraf, wel degelijk te weten komt.

U verklaart verder dat uw familie ook problemen kende omwille van uw problemen (NPO, p.9). U vernam van uw vader dat mensen één of twee keer over u kwamen informeren (NPO, p.13). Om meer informatie gevraagd hierover, stelt u dat de Taliban controleerden of u nog aanwezig was of reeds was vertrokken, echter kwamen ze niet met uw familie praten. Op de vraag hoe ze dit dan checkten, zegt u dit niet te weten, echter vermoedt u dat zij het aan iemand vroegen (NPO, p.18). Verder gevraagd aan wie ze over u hebben geïnformeerd, verklaart u het volgende: "Van dorpelingen en ze vroegen niet rechtstreeks over mij, dus op een indirecte manier hebben ze over me gevraagd." (NPO, p.19). Op de vraag wat u bedoelt met een indirecte manier, stelt u het niet te weten gezien u bent vertrokken en u dit niet heeft nagevraagd. Echter wijst het CGVS nogmaals op het belang dat u alle informatie poogt in te winnen dat van belang zou zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dat u zich niet verder informeert over verdere ontwikkelingen, is daarbij weinig ernstig te noemen. Het betreffen immers elementen die direct gelinkt zijn aan de zogenaamde problemen die u zou hebben ervaren en u tot een vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben gebracht. Dat u hier zelf niet verder bij uw familie naar zou hebben gepolst en dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, mag uiterste verbazing heten. Dat uw familie het dorp niet heeft ontvlucht (NPO, p.8), lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban heeft gekend. Indien geloofwaardig, moge men verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten.

Concluderend kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban.

Ten slotte verklaart u problemen te hebben gekend in Afghanistan omwille van uw stiefmoeder (NPO, p.12). U verklaart dat zij zich thuis niet goed gedroeg tegenover u en dat zij voor elk 'klein ding' ruzie maakte met u (NPO, p.20). Er dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het om louter intrafamiliale problemen gaat.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw 'taskara' kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. De kopieën van de historiek van uw medisch dossier opgemaakt door het opvangcentrum, de 18 pagina's medische documenten omtrent uw gehoorproblemen, het attest betreffende een consultatie bij de arts van het Rode Kruis en het verslag van een klinisch psycholoog werden reeds hierboven besproken. Deze stukken tonen overigens louter uw gezondheidsproblemen in België aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Zij kunnen geenszins aanzien worden als een bewijs van de door u aangehaalde vluchtelementen. Informatie omtrent de aanleiding van uw gehoorproblemen wordt hierin immers geformuleerd als door uzelf verklaard. De twee pagina's medische documenten omtrent voetproblemen kunnen evenmin de beslissing van het CGVS ombuigen, gezien dit geen betrekking heeft op de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Verder legt u acht foto's neer waarop volgens u uzelf en uw vriend bij het leger te zien zouden zijn. Deze foto's leveren echter geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw vriend bij het leger is, laat staan dat deze bewijs zouden leveren voor de hierboven aangehaalde problemen. Wat betreft de zeven pagina's medische documenten uit Afghanistan dient te worden opgemerkt dat deze documenten ietsels beschrijven die werden geattesteerd in Afghanistan, echter nergens vastgesteld staat hoe u deze ietsels heeft opgelopen. Voor de volledigheid wenst het CGVS toch op te merken dat u enkel kopieën neerlegt en geen originelen. De bewijswaarde van kopieën, gelet op het feit dat deze makkelijk manipuleerbaar zijn, is überhaupt beperkt.

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

U heeft na het versturen van uw persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod district in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_

Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Juridisch kader van het onderzoek van het beroep

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Bijgevolg staat het aan de Raad om te beoordelen of hij, gelet op de stukken van het administratieve dossier en de door de partijen verstrekte gegevens, kan concluderen dat het bestreden besluit moet worden hervormd of bevestigd, dan wel of hij, in voorkomend geval, essentiële gegevens mist op grond waarvan hij niet kan concluderen dat het besluit moet worden bevestigd of hervormd zonder dat verdere onderzoeksmaatregelen moeten worden verricht.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Stukken en aanvullende nota 's

3.1 Stukken die reeds voorlagen bij verweerder op moment van het persoonlijk onderhoud

- Taskara van verzoeker;
- twee historiekken van het medisch dossier opgemaakt door het opvangcentrum, het meest volledige betreft de periode vanaf 9 september 2021 tot 28 juli 2022;
- vele medische attesten aangaande een gehoorproblematiek, waaruit onder meer blijkt dat een bilaterale trommelvlies-perforatie werd vastgesteld. Verslagen van NKO-specialisten stelden een *“bilateraal matig tot ernstig conductief gehoorverlies”* vast waarvoor een *“ossiculoplastie”* diende uitgevoerd te worden. De eerste chirurgische ingreep vond plaats op 31 maart 2022;
- medisch attest van orthopedist V. aangaande een fractuur aan de voet van 4 april 2022;
- attest van een arts van het Rode Kruis van 13 juni 2022 waarbij deze arts littekens op de hoofdhuid vaststelt. Hij attesteert dat er een vermoeden is van een zware hersenschudding in het verleden en stelt: *“Sindsdien heeft hij veel problemen met het geheugen, concentratiestoornissen. Kan soms moeilijk zaken navertellen.”* En *“Hij zal ook verder psychologische opvolging krijgen binnen het centrum betreft het traumatische gebeuren.”*;
- verslag van een klinisch psycholoog van 16 februari 2023 waarin deze onder meer stelt: *“Aanmeldingsklacht(en): het opvangcentrum heeft contact opgenomen voor behandeling naar aanleiding van dat U niet meer goed kan functioneren in het dagelijkse leven. Tijdens de intake vertelt U dat U verschillende traumatische ervaringen heeft meegemaakt. U geeft aan ernstige last te hebben van geheugen- en concentratieproblemen en dat U dit veel stress en angst bezorgd [sic]”* En *“Diagnose DSM-V (hypothese): Onderzoek wijst uit dat de klachten lijken te passen binnen een Posttraumatische stressstoornis.”* De behandeling heeft onder meer betrekking op trauma- en rouwverwerking en wordt ondersteund met medicatie;
- medische stukken uit Afghanistan, de meeste in het Engels, 1 stuk is onvertaald;
- acht foto's van verzoeker en gewapende mensen in legeruniform, waarvan verzoeker verklaart dat een van hen zijn vriend I.S. is.

3.2. Aanvullende nota's met nieuwe stukken

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer van 19 januari 2024 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;

- (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet ter zitting een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota worden volgende nieuwe elementen voorgelegd:

- werkdocumenten: zijnde twee verslagen van de heer A.V. van (...) NV van 28 november 2023 en 15 januari 2024 waarin deze attesteert over de positieve werkhouding van verzoeker en in het laatste attest dat verzoeker vast in dienst is getreden; individuele rekeningen Randstad van 2022, 2023; inschrijvingsattest bij Randstad;
- inschrijvingsformulier schooljaar 2022-2023 Breakthrough, deelcertificaten mondeling 1 en 2 Breakthrough persoonlijk van 21 november 2022 en 18 januari 2023, overzicht aanwezigheden waaruit blijkt dat verzoeker ook de cursussen mondeling 3 en 4 Breakthrough, schriftelijke zelfredzaamheid en technisch lezen en schrijven 3 heeft gevolgd;
- getuigenissen van collega's;
- psychologische en medische rapporten. Verzoeker stelt dat de stukken wijzen op een posttraumatisch stressyndroom, concentratie- en geheugenproblemen, die duidelijk een impact hebben gehad op zijn persoonlijk onderhoud die volgens verzoeker werden onderschat door verweerder. De Raad stelt vast dat het gaat om:
 - a) attest van een klinisch psycholoog S.W. van 4 januari 2024, na 31 sessies sedert 1 september 2022, waarbij nog vervolgspraken lopende zijn.
 - b) uitgebreid klinisch verslag van psychiater – supervisor Prof. Dr. S.V.D.A. en van assistent psychiatrie Dr. C.L. van 6 juli 2023 aangaande motief voor aanmelding, voorgeschiedenis, huidige medicatie en opvolging, inleidende anamnese, status mentalis, vragenlijst onderzoeken, cultureel interview, multidisciplinaire bespreking en besluit en aanbevelingen mbt de behandeling.
 - c) evolutieverslag van het Rode Kruis van 26 juni 2023.

4. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In essentie betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot zijn feitenrelaas en meer specifiek met betrekking tot de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling voert verzoeker aan als volgt:

“[...] De tegenpartij meent ook dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de uiteenlopende verklaringen van verzoeker bij de asielinstanties : De tegenpartij baseert zich op het [sic] fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van verzoeker, dat op 17 augustus 2021 ingevuld werd. Verzoeker wil verduidelijken in welke omstandigheden dit interview

plaatsgevonden heeft : hij was op dat moment heel moe (moeilijke reisroute, vermoeidheid, angst), was net aangekomen in België en had dus geen enkel referentiepunt, had nog geen contact gehad met een advocaat en was zich niet bewust van het belang dat zijn verklaringen correct genoteerd zouden worden in het verslag, en dat zijn verklaringen, maanden later, gebruikt zouden worden om een weigeringsbeslissing van zijn verzoek om internationale bescherming te staven.

Hier bovenop dient er opgemerkt te worden dat dit interview in heel slechte omstandigheden afgelegd wordt : verschillende personen worden in éénzelfde zaal verhoord, zodat er veel lawaai is.

Verzoeker legt in het bijzonder uit dat hij de tolk niet goed kon verstaan. Het interview heeft maar enkele minuten geduurd en de verklaringen van verzoeker werden hem na het interview ook niet voorgelezen. Verzoeker wenst ook op te merken dat het invullen van het [sic] fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling als doel heeft om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te identificeren, alsook hun kwetsbaarheden en behoeftes. Het invullen van dit [sic] fiche heeft niet als doel om in detail de redenen van vertrek te vermelden. Verzoeker heeft de mogelijkheid dus niet gehad om in detail uit te leggen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft.

Verzoeker legt verder uit dat hij tijdens zijn registratie weldegelijk uitgelegd heeft dat hij zijn land heeft moeten ontvluchten omdat hij geslagen was geweest door de taliban nadat hij de positie van de taliban doorgegeven had aan zijn vriend, die soldaat was. Hij heeft nooit uitgelegd dat hij geslagen werd 'omdat hij met zijn vriend aan het wandelen was'. Het betreft hier een duidelijk misverstand met de tolk.

Echter, zoals hiervoor reeds uitgelegd werd, waren de omstandigheden van de registratie van verzoeker heel slecht. Hij kon de tolk amper verstaan. Gelet op bovenstaande opmerkingen, maar vooral het feit dat de verklaringen van verzoeker niet voorgelezen werden en verzoeker deze verklaringen ook niet heeft ondertekent [sic], heeft dit verslag geen enkele bewijskracht.

Door zich op het [sic] fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling te baseren, schendt de tegenpartij bijgevolg haar zorgvuldigheidsplicht."

Aangaande de problemen die verzoeker gekend heeft in Afghanistan, voert hij aan als volgt:

"De tegenpartij meent ook dat het relaas van verzoeker logica mist :

"Ten vijfde mist uw relaas logica. Zo houdt het weinig steek dat de Taliban hun geheime plannen bespraken op een openbare weg waar ieder moment passage voorbij kon komen. U vertelt dat het een beboste weg betrof en dat jullie laat op de avond naar de moskee gingen (NPO, p.11), echter overtuigt de onvoorzichtige locatie en aanpak van de Taliban allerminst. Dat de mensen op dit uur niet buiten kwamen omdat ze bang waren, verklaart bovendien niet waarom u en uw jongere halfbroertje dan wel nog op pad gingen richting de moskee (NPO, p.11). Dat u redelijk ver van hen stond doch per toeval de woorden 'controlepost' en 'Islamitisch Emiraat' opving, komt des te toevallig over. Bovendien kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten de Taliban u en uw halfbroertje daar daadwerkelijk hebben waargenomen, zij sneller zouden hebben ingegrepen en u de kans niet hebben geboden de autoriteiten te verwittigen. Deze onlogische wendingen brengen uw asielaanspraak verder aan het wankelen".

Verzoeker wenst eerst en vooral te onderlijnen dat het voor hem (en trouwens ook de tegenpartij) onmogelijk is om de handelswijze van de taliban uit te leggen, aangezien hij de intenties, plannen en strategieën van de taliban niet kent. Men kan niet verwachten van een asielaanvrager dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de talibanleden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. De aannemelijkheid van een handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander.

Verzoeker kan enkel verschillende redenen aanvoeren die de keuze van de talibanleden uitleggen :

Verzoeker legt nogmaals uit dat hij de talibanleden gehoord heeft toen het donker was en weinig mensen naar buiten kwamen (NPO, p. 11). De talibanleden waren ook op een afgelegen open plaats, in het bos (NPO, p. 11). De talibanleden waren geen dorpelingen, zij kenden de regio niet.

Verzoeker meent bijgevolg dat de talibanleden om deze redenen waarschijnlijk geen verdere voorzorgsmaatregelen hebben genomen.

De tegenpartij meent ook dat de houding van verzoeker niet in overeenstemming is met het gevaar dat verzoeker loopt als getuige :

"Een andere en nog belangrijkere vaststelling is dat uw houding niet in overeenstemming is met gevaar dat u loopt als getuige. Na het zien en horen van de Taliban op straat, besluit u toch nog naar het avondgebed te gaan maar uw route te veranderen, zo stelt u. Dat u de aanwezigheid en het telefoongesprek van de Taliban zo ernstig nam dat u uw vriend bij het leger inlichtte, waarna een gewapend incident zou hebben plaatsgevonden, plaatst overigens des te meer vraagtekens bij uw gedrag de dagen nadien. U verklaart dat u bang was en thuis bleef NPO, p.16) en dat u één of twee dagen niet naar de moskee ging na het gewapend conflict (NPO, p.17), waarna u na ongeveer een week een dreigtelefoontje ontving. U overwoog of het dreigtelefoontje een grap was, maar toch had u angst zo vertelt u verder (NPO, p.16). Gevraagd of u na het telefoontje iets heeft aangepast in uw dagelijks leven, herhaalt u voorgaande verklaringen. Hoewel u vertelt angst te hebben gehad en thuis te zijn gebleven, verklaart u eveneens alleen op pad te zijn gegaan naar de moskee wanneer het reeds donker was (NPO, p.12). Dit strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Het door u geschetste gedrag van zowel u als de Taliban komen

bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen niet ten goede. Ook wenst het CGVS op te merken dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de soort bedreiging die u zou hebben ontvangen van de Taliban. U verklaart dat de Taliban u na ongeveer een week hebben opgebeld (NPO, p.12). Indien ze er werkelijk op gebrand waren om u te bestraffen, moge men verwachten dat ze u niet eerst telefonisch waarschuwen en u zo de kans geven om op de vlucht te slaan”.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij hier een subjectieve analyse maakt van het temperament en het karakter van verzoeker, zijn oprechtheid en zijn gehechtheid aan zijn land. Voor verzoeker, was het heel belangrijk om zijn land te beschermen tegen de taliban, ongeacht het risico dat dit inhield.

Verzoeker heeft trouwens duidelijk uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij een hechte band had met de controlepost in zijn dorp, en vooral ook met zijn vriend I (NPO, p. 13).

Verzoeker was overheidsgezind en ging soms ook naar de controlepost (NPO, p. 14). Hij wist dat zijn dorp een gevaar liep en heeft dan ook niet geaarzeld om zijn vriend, die hij vertrouwde, op te bellen om de positie van de talibanleden te melden.

Door zich uit te spreken over de houding die verzoeker zou moeten hebben gehad, overschrijdt de tegenpartij duidelijk het objectief karakter van de analyse die zij van een asiendossier moet verrichten, wat volstrekt onaanvaardbaar is.

Voor wat betreft zijn houding na het incident, heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat hij de dagen hierna heel bang was en niet naar buiten ging (NPO, p. 16). Hij is uiteindelijk, verschillende dagen na het incident, naar de moskee durven gaan, omdat de talibanleden niet naar zijn huis gekomen waren en de overheid de controle had over zijn dorp. Hij dacht bijgevolg niet dat de talibanleden hem in zijn eigen dorp gingen aanvallen.

Verzoeker heeft trouwens duidelijk uitgelegd dat het gerucht reeds de ronde deed in het dorp dat verzoeker de talibanleden had gezien (NPO, p. 11). Het was belangrijk dat hij zijn leven op een normale wijze zou verderzetten, om geen verdere argwaan te wekken.

Voor wat betreft het feit dat de talibanleden pas verschillende dagen na het incident verzoeker hebben gecontacteerd, wenst verzoeker nogmaals te benadrukken dat hij de handelswijze van de taliban natuurlijk niet kan uitleggen. Hij veronderstelt dat er, na het conflict, een grote verwarring moest heersen en dat de talibanleden tijd nodig hadden om verzoeker te identificeren en het telefoonnummer van verzoeker te bemachtigen, in het bijzonder aangezien zij geen dorpelingen waren (NPO, p. 17).”

En verder specifiek met betrekking tot de aanval op verzoeker:

“De tegenpartij meent verder betreffende de aanval op verzoeker :

“Vervolgens verklaart u te zijn aangevallen enkele dagen na het dreigtelefoontje, wanneer u onderweg was naar de moskee (NPO, p.17). U lag één of twee weken in het ziekenhuis. Op de vraag of u tijdens deze periode nog iets heeft vernomen van de Taliban, zegt u van niet, en als er iets zou zijn gebeurd, zou uw familie u hierover niets vertellen. Gevraagd of u hiernaar heeft geïnformeerd bij uw familie zegt u van niet en voegt u toe dat er niets meer is gebeurd omdat u het probleem was (NPO, p.18). Echter moge men verwachten dat u alle informatie poogt in te winnen dat van belang zou zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat de Taliban u zouden aanvallen maar dan op de vlucht zouden slaan omdat enkele dorpelingen tegen hen beginnen roepen (NPO, p.17). Dit is weinig doortastend te noemen. Dat u bovendien niet eens weet hoe u of wie u naar het ziekenhuis zou gebracht hebben doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen (NPO, 17). Het spreekt voor zich dat u dit, al was het achteraf, wel degelijk te weten komt”.

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat verschillende dorpelingen hem naar het ziekenhuis hebben gebracht (NPO, p. 17). Zij heten o.a. T., Ar. en A. K. Verzoeker verduidelijkt dat de talibanleden tijdens het verblijf van verzoeker in het ziekenhuis niet naar zijn huis zijn gekomen. Hij heeft dit ook duidelijk gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 18).

Opnieuw, wenst verzoeker te benadrukken dat hij de handelswijze van de taliban niet kan uitleggen. Verzoeker legt echter nogmaals uit dat de veiligheidssituatie op dat moment in zijn dorp niet in het voordeel was van de taliban. De overheid had een sterke aanwezigheid, o.a. in de controleposten in het dorp. De taliban waren waarschijnlijk bang om opgepakt of gedood te worden door de overheid (wat enkele dagen eerder trouwens ook gebeurd was) en zijn bijgevolg gevlucht wanneer de dorpelingen naar buiten zijn gekomen.”

Hij verzoekt de Raad om in hoofdde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen en het dossier terug te sturen naar verweerder voor bijkomend onderzoek.

5. Beoordeling door de Raad in het licht van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In essentie voert verzoeker aan dat hij wordt gezocht door de taliban omwille van het feit dat door zijn toedoen, nl. door een contact met een vriend die werkte in een overheidspost aan wie hij een verdacht telefoongesprek signaleerde, een gevecht is ontstaan tussen de taliban en de overheid, waarbij onder meer

verschillende leden van de taliban om het leven kwamen, alsook onder meer zijn vriend. Hij voert aan in Afghanistan om die reden door talibanleden in elkaar geslagen te zijn, dermate dat hij diende te worden gehospitaliseerd. Hij verklaart kort na deze feiten gevlucht te zijn in maart 2021 na opname in het ziekenhuis in Nangarhar.

In essentie weigert verweerder internationale bescherming toe te kennen omdat er volgens hem geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend met de taliban. Hij hecht geen geloof aan de ingeroepen asielmotieven, waardoor verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend.

De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet worden betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker een Tadzjiek is en afkomstig is van en tot zijn vertrek uit Afghanistan woonde in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1. Verzoeker heeft per aanvullende nota nieuwe elementen voorgelegd, waaronder een attest van klinisch psycholoog van 4 januari 2024 en van een psychiater en assistent-psychiater van 6 juli 2023 van de faculteit geneeskunde en gezondheidswetenschappen van de Universiteit Antwerpen.

De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen, opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. De medische en psychologische rapporten maken deel uit van het geheel aan elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven, wordt bepaald binnen dit geheel.

Daarbij dient vooreerst vastgesteld te worden dat het attest van de klinisch psycholoog S.W. van 4 januari 2024 werd opgesteld na een behandeling sedert geruime tijd, zijnde sedert de aanmelding van 1 september 2022 en dit na 31 sessies met nog lopende vervolgspraken. Het was het opvangcentrum dat contact nam met de klinisch psycholoog omwille van het niet meer kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verzoeker gaf aan geheugen- en concentratieproblemen te hebben, zich af te zonderen, veel te piekeren, prikkelbaar te zijn en veel fysieke ongemakken te ervaren. De psycholoog stelt op basis van de DSM-V vast dat de klachten lijken te kaderen binnen een posttraumatische stresstoornis en werkt tijdens de behandeling onder meer aan trauma- en rouwverwerking en de behandeling wordt ondersteund door medicatie. De klinisch psycholoog attesteert onder meer dat wordt gebruik gemaakt van “Eye Movement Desensitization and Reprocessing” als therapeutische behandelmethode die wordt toegepast bij mensen met een posttraumatische stressstoornis om de vastgelopen verwerking van traumatische ervaringen op gang te helpen. De klinisch psycholoog stelt tot slot eerst te hebben gewerkt op het ergste traumatische beeld en momenteel bezig te zijn met het voorlaatste trauma uit het verleden.

Vervolgens werd ook een uitgebreid rapport voorgelegd van 6 juli 2023 van Dr. L.C. onderzoeker - psychiater in opleiding en prof. Dr. S. v.d. A psychiater. Het betreft een verslag van een multidisciplinair overleg. In dit verslag leest de Raad onder meer onder *“motief voor aanmelding”* *“aanwezigheid van PTSS als rouw wordt vermoed.”* Het verslag bevestigt dat verzoeker medicatie krijgt en wordt opgevolgd door klinisch psycholoog S.W. Bij de *“inleidende anamnese”* leest de Raad: *“A. vertelt dat hij zich vaak onrustig voelt, benauwdheid ervaart en hoofdpijn heeft. Wanneer hij geen school of activiteiten heeft, blijft hij op zijn kamer (...) Dit probleem is ontstaan na een pijnlijk incident in Afghanistan, waarbij hij werd mishandeld en met wapens geslagen. Hij heeft littekens op zijn hoofd en been als gevolg hiervan. Het incident was zeer bedreigend en hij had het gevoel dat hij zijn leven kon verliezen. Hij had moeite met eten en kon enkele maanden niet normaal kauwen. (...) A. heeft ook last van angst, nachtmerries en het gevoel dat iets naast hem aanwezig is, wat anderen niet kunnen zien. Hij is vaak op zijn hoede en voelt zich ongemakkelijk, alsof hij moet controleren of er geen dreiging is. (...) Hij voelt zich gebroken van binnen en ervaart vaak benauwdheid, wat hem het gevoel geeft weg te willen rennen. Hij denkt ook regelmatig aan zelfmoord. Daarnaast heeft A. moeite om dingen te onthouden. Hij vergeet binnen enkele seconden alledaagse dingen, zoals het halen van thee of de*

juiste bushalte nemen. Deze klachten van onrust, concentratieproblemen en vergeetachtigheid hebben invloed op verschillende aspecten van zijn leven.”

Het verslag vervolgt onder “*status mentalis*”: *“patiënt maakt een fragiele en ontredderde indruk wanneer we spreken over moeilijke thema’s (...) belangrijke geheugen- aandacht- en concentratiemoelijkheden. (...) Er is sprake van intrusieve herinneringen en depersonalisatie, met momenten van dissociatieve klachten. (...) Stemming is afgevlakt en bedrukt, belangrijke anhedonie, geen initiatief, hopeloosheid, zowel in- als doorslaapstoornissen, met nachtmerries, angstig ontwaken, verminderde eetlust met vermagering, hopeloosheid met zwarte gedachten met passagère suïcidale ideaties.”* Verder blijkt dat verzoeker werd onderworpen aan vijf onderzoeken (DSM-5, Hamilton Depression Rating Scale, PTSD checklist for DSM-5, WHO quality of life en brief symptom inventory). De artsen komen tot de conclusie *“in vergelijking met een niet-klinische populatie allochtone mannen en met een klinische populatie scoort de deelnemer zeer hoog op alle facetten.”*

In het punt “*culturele interview*” van het psychiatrisch verslag leest de Raad verder: *“A. geeft aan dat hij eigenlijk alleen met één vriend over zijn problemen kan praten. (...) A. voelt zich niet begrepen door anderen en denkt dat het geen zin heeft om zijn gevoelens met hen te delen, omdat ze hem gewoon uitlachen. Hij voelt zich beter in zijn eigen kamer, waar hij geen contact heeft met anderen. (...) Hij vindt het moeilijk om zich aan te passen aan het leven in België na wat hij heeft meegemaakt in Afghanistan en tijdens zijn reis. (...) Hij vindt het moeilijk om begrepen te worden door andere jongeren in het centrum, behalve door een oudere persoon die hij als oom beschouwt. (...) Zijn afkomst heeft een sterke invloed op zijn emoties, met name angst en moeilijk slapen omwille van al het geweld en de negatieve ervaringen die hij er mee maakte. (...) Hij voelt alsof hij deze herbeleefd en kan de herinneringen aan zijn overleden moeder (...) niet loslaten (...) A. geeft aan dat er niemand was met wie hij zijn problemen kon delen in zijn thuisland. Hij voelde zich niet begrepen en kreeg vaak negatieve reacties als hij iets deelde. (...) Hij had angst dat mensen hem scheef zouden bekijken of als raar zouden bestempelen als hij zijn problemen zou vertellen, iets wat hij vaak heeft gezien, gemerkt en gehoord.”*

Verder staat in dit rapport onder “*d. migratie & vluchtelingenstatus*” als volgt: *“A. is bijna twee jaar geleden in augustus 2021, naar België gekomen. (...) De aanleiding van zijn vertrek was de confrontatie met de Taliban. Hij zag dat ze wapens droegen en herkende hun gezichten niet vanwege de bedekking. Hij was in contact met zijn buurman, die een soldaat was, en vertelde hem over de aanwezigheid van gewapende mensen. Zijn buurman adviseerde hem om terug te gaan naar huis en normaal te doen. Later bleek dat deze gewapende groep de militaire basis had aangevallen, (...). Voor een week bleef A. thuis, maar uiteindelijk ging hij weer naar buiten. Op een avond tijdens zijn weg naar de moskee werd hij aangevallen door de Taliban. Hij werd gestoken met messen, geslagen en bedreigd met een wapen. A. schreeuwde om hulp en mensen kwamen uit de moskee om te zien wat er gebeurde. (...) Eén Taliban-lid richtte zijn wapen op A. om hem te doden, maar gelukkig kwam iemand tussenbeide en vluchtte de [sic] Taliban-lid weg zonder [sic] hem te schieten. A. verloor het bewustzijn en herinnerde zich alleen dat zijn ogen weer opengingen in het ziekenhuis. Deze traumatische gebeurtenis was voor hem het moeilijkste moment van zijn leven en de reden om te vluchten uit Afghanistan.”*

En verder: *“A. maakt zich echter zorgen over zijn familie in Afghanistan. De groepering daar zoekt regelmatig naar hem en zijn vader is een oude man die geen geld kan verdienen. Ze hebben tekort aan alles en er is geen veiligheid. A. maakt zich zorgen over hun situatie, maar tot nu toe hebben ze nog geen hulp van hem gevraagd.”*

Verder staat onder “*multidisciplinaire bespreking & besluit*”: *(...) op basis van de anamnese en de vragenlijsten lijkt het PTSD-beeld met dissociatieve kenmerken manifest aanwezig te zijn. Daarnaast zijn er ook veel symptomen van angst, die zich op somatische wijze uiten. Ook depressieve klachten staan op de voorgrond, met suïcidale ideaties, hopeloosheid en gebrek aan initiatief. De belangrijke cognitieve moeilijkheden kunnen zowel in de context van de PTSD als van de majeure depressieve stoornis (MDS) begrepen worden. Klinisch-diagnostisch worden dus PTSD, MDS en een angststoornis vastgesteld.”*

De waarde van correct opgestelde medische attesten in het kader van de beoordeling van de aannemelijkheid van een vluchtrelaas werd reeds herhaaldelijk erkend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (onder meer EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, MOM t. Frankrijk; EHRM 9 maart 2010, nr. 41.827/07, RC t. Zweden en EHRM 5 september 2013, nr. 61.204/09 i. T. Zweden) en in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 31 maart 2023, nr. 256.181 en 2 december 2021 nr. 252.994).

De Raad neemt aan dat het voorliggend attest van de klinisch psycholoog en de voorliggende medische stukken bewijskrachtig zijn aangezien blijkt dat verzoeker sinds lange tijd wordt behandeld door de klinisch psycholoog (zie dienaangaande artikel 68/1 van de Wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen), meer bepaald gedurende 31 sessies, en ook een uitgebreid onderbouwd

psychiatrisch verslag van de Universiteit Antwerpen voorligt, waaruit blijkt dat verzoeker aan een uitgebreid onderzoek is onderworpen, waarbij niet enkel werd rekening gehouden met verzoekers verklaringen maar hij ook uitgebreid werd onderzocht. Hieruit blijkt dat bij verzoeker een posttraumatisch stresssyndroom, een majeur depressieve stoornis en een angststoornis werden vastgesteld.

Verder blijkt eveneens dat een arts in het attest van 13 juni 2022 littekens op de hoofdhuid heeft vastgesteld, evenals een vermoeden van een zware hersenschudding in het verleden.

De Raad stelt vast dat bij verzoeker verscheidene ernstige trauma's werden geattesteerd, door zowel een klinisch psycholoog als door de psychiater en assistent-psychiater.

Daarnaast moet ook rekening gehouden worden met de geheugenproblemen of "belangrijke cognitieve moeilijkheden" van verzoeker die op objectieve wijze werden geattesteerd, niet enkel in het verslag van de klinisch psycholoog en het psychiatrisch rapport, maar eveneens blijkt dit uit het "*evolutieverslag van het Rode Kruis*" van 26 juni 2023, waarin onder meer wordt geattesteerd dat verzoeker nood heeft aan "tools" en geheugensteuntjes om hiermee om te gaan, zoals het hangen van afsprakenbriefjes op een vaste plaats in zijn kast. Ook wordt vermeld dat verzoeker een uur na een gesprek al zaken kan vergeten, daarom wordt de individuele begeleider gevraagd om alle zaken van een vorig gesprek beknopt op te lijsten.

Gezien de ernstige mentale, geheugen- en gehoorproblemen is het aangewezen om de bewijslast die ligt op de verzoeker te verlichten (cf. UNHCR Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, heruitgegeven, Geneva, december 2011HCR/1P/4/FRE/REV/1 punt 210 – over de rol van UNHCR zie onder meer art. 29, 1, c van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)). Dit onder voorbehoud dat de vrees van verzoeker om internationale bescherming gebaseerd moet zijn op een minimum aan objectieve redenen. Immers volgens de definitie in artikel 1, onder A, punt 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling iemand die een "gegronde" vrees heeft voor vervolging, en niet alleen iemand die vreest, hoe intens of oprecht die vrees ook is.

5.2. Wat betreft de verklaringen van verzoeker blijkt dat in het uitvoerig psychiatrisch verslag ook opnieuw wordt ingegaan op "*het moeilijkste moment in zijn leven en de reden om te vluchten uit Afghanistan*". De Raad moet vaststellen dat dit relaas, zoals hoger geciteerd in het rapport, op afdoende wijze overeenkomt met het vluchtrelaas dat verzoeker voor verweerder heeft afgelegd. Zowel bij verweerder als in het kader van het psychiatrisch onderzoek verklaarde verzoeker dat de reden om te vluchten uit Afghanistan de confrontatie met de taliban was, dat hij een groep gewapende mannen zag, doch hun gezicht niet herkende, dat hij contact nam met een vriend die een buurman was die een soldaat was, dat hij hem inlichtte over de aanwezigheid van die mensen, dat vervolgens een gevecht ontstond waarbij er slachtoffers vielen, dat hij vervolgens ongeveer een week thuis bleef, dat hij uiteindelijk toch weer naar de moskee ging en op een avond werd aangevallen door de taliban, dat hij werd gestoken met een mes en geslagen met wapens, dat hij om hulp schreeuwde waarop dorpelingen uit de moskee kwamen, dat hij het bewustzijn verloor en naar het ziekenhuis werd gebracht.

Als rode draad wordt de aanval op verzoeker weergegeven door de taliban. Verder blijkt eveneens dat, consistent met de verklaringen bij verweerder, verzoeker verklaarde dat de groepering (de taliban) nog steeds zoekt naar hem (gehoor p. 13).

Het standpunt van verweerder dat het asielaanvraag ongelooftwaardig is, wordt onder meer gestoeld op uiteenlopende verklaringen. Daarbij wordt onder meer gesteund op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling die op 17 augustus 2021 werd ingevuld. Verzoeker voert aan dat de omstandigheden waarin het interview heeft plaats gevonden moeilijk waren. Hij stelt dat hij heel moe en angstig was en net aangekomen in België, zonder enig referentiepunt. Volgens verzoeker werden verschillende personen in een zaal gehoord en kon hij de tolk niet goed verstaan. Het gehoor heeft maar enkele minuten geduurd, en werd hem achteraf ook niet voorgelezen. Verzoeker preciseert dat het invullen van die fiche niet als doel heeft om in detail de redenen van vertrek te vermelden. Verder herhaalt verzoeker dat hij de tolk amper kon verstaan, dat de verklaringen hem niet werden voorgelezen en hij de fiche ook niet heeft ondertekend zodat dit verslag geen bewijswaarde heeft. Door zich toch op die fiche te baseren, heeft verweerder de zorgvuldigheidsplicht geschonden, aldus verzoeker.

De Raad stelt vast dat de fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling", die zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad werd ingevuld op 17 augustus 2021 en dat verweerder het genoteerde in deze fiche gebruikt om de geloofwaardigheid van verzoeker zijn vluchtrelaas in vraag te stellen. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker volgens de fiche verklaarde dat de taliban hem sloegen omwille van het feit dat hij met zijn vriend, die soldaat was, wandelde; terwijl verzoeker tijdens het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerder verklaarde dat hij werd geslagen door de taliban toen hij onderweg was naar de moskee (nadat hij zijn vriend, die werkte op een controlepost, getipt had over een verdachte

communicatie onder taliban). Op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerder heeft verzoeker ook een uitgebreider relaas gedaan, meer bepaald dat hij een telefoontje had opgevangen toen een van de talibanleden was aan het bellen waarin hij de woorden 'Islamitisch Emiraat' had opgevangen. Dat hij dit had gesignaleerd aan een vriend die op een controlepost werkte, dat vervolgens een gevecht is ontstaan tussen de overheid en die taliban waarbij onder meer zijn vriend om het leven kwam; dat hij vervolgens een dreigtelefoontje heeft gehad van de taliban en enkele dagen later in elkaar werd geslagen toen hij onderweg was naar de moskee. Verweerder wijst erop dat verzoeker bij aanvang, volgens de minderjarigenfiche, niet heeft gesproken over verschillende elementen, zoals over het telefoontje van de taliban en ook niet over het gevecht dat is ontstaan nadat verzoeker dit telefoontje aan zijn vriend had gemeld. Volgens verweerder ondermijnen deze elementen op zeer ernstige wijze het asielrelaas.

De Raad kan dit niet volgen. Zoals verzoeker aanhaalt werd de fiche niet-begeleide minderjarigen ingevuld op 17 augustus 2021, dag van het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Er blijkt uit de fiche inderdaad niet dat de inhoud van die fiche werd voorgelezen aan verzoeker, noch heeft verzoeker iets ondertekend. Bijkomend blijkt dat verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoeker bijzonder ernstige gehoorproblemen had, aangezien daarvan tal van medische stukken (zie supra) werden voorgelegd waaruit blijkt dat een NKO-specialist in België een *“bilateraal matig tot ernstig conductief gehoorverlies”* vaststelde waarvoor een *“ossiculoplastie”* diende uitgevoerd te worden. De chirurgische NKO-ingreep vond plaats op 31 maart 2022, ruim na het invullen van de minderjarigenfiche (uit het administratief dossier blijkt aan 1 oor, het andere oor werd later geopereerd). De Raad acht het dan ook plausibel dat verzoeker de tolk niet goed verstond bij het invullen van de minderjarigenfiche en bovendien heeft verzoeker een punt dat niet kan blijken dat het invullen van de minderjarigenfiche tot doel heeft in detail verzoeker te horen over diens vluchtrelaas, ook al betreft een vraag uit de fiche het *“motief voor de immigratie naar België”*. Er blijkt in geen geval dat bij het invullen van de inlichtingenfiche enigszins hiermee werd rekening gehouden, daar waar verzoeker bij het gehoor door verweerder wel reeds was geopereerd aan een oor en er voor het gehoor rekening werd gehouden met deze problematiek. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden dat verweerder ten onrechte zich op de minderjarigenfiche heeft gesteund om inconsistenties te weerhouden.

Wat betreft de aanval op verzoeker, hetgeen de kern uitmaakt van verzoeker zijn vluchtrelaas, citeert verzoeker in het verzoekschrift een relevante passage uit de bestreden beslissing. Verweerder acht het vreemd dat verzoeker tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis van een à twee weken niets heeft vernomen van de taliban en bij zijn familie geen info heeft ingewonnen. Verder motiveert verweerder dat het kant noch wal zou raken dat de taliban hem zouden aanvallen, maar dan op de vlucht zouden slaan omdat enkele dorpelingen tegen hen beginnen te roepen. Verweerder acht dit weinig doortastend. Verder *“fronst”* verweerder *“de wenkbrauwen”* bij het feit dat verzoeker niet weet hoe hij naar het ziekenhuis werd gebracht en wie hem naar het ziekenhuis heeft gebracht. Verzoeker brengt hiertegen in dat hij in het onderhoud heeft uitgelegd dat het verschillende dorpelingen zijn die hem naar het ziekenhuis hebben gebracht en dat hij heeft verduidelijkt tijdens zijn onderhoud dat de taliban tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis niet naar zijn huis zijn gekomen. Verder verklaart verzoeker dat het niet onaannemelijk is dat de taliban uiteindelijk zijn gaan lopen, aangezien de veiligheidssituatie op dat ogenblik in zijn dorp niet in het voordeel was van de taliban en zij mogelijk vreesden opgepakt, of gedood te worden door de overheid.

De Raad stelt op grond van het gehoorverslag vast dat verzoeker inderdaad heeft geantwoord dat het dorpelingen zijn die hem naar het ziekenhuis van Nangarhar gebracht hebben en dat hij bewusteloos was waardoor hij niet weet hoe hij werd gebracht. Er blijkt dat verzoeker verklaart dat hij, toen hij in het ziekenhuis lag niets meer heeft vernomen, aangezien hij erg hard was geslagen en dat zijn familie het ook niet met hem deelde, moest er nog iets gebeurd zijn. De Raad acht dit niet onaannemelijk. Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat hij na het verblijf in het ziekenhuis niet meer naar huis is gegaan en is gevlucht. Verder heeft verzoeker tijdens zijn gehoor ook verklaard dat hij niet ver van een controlepost woonde en er een beetje verder nog een was (gehoor p. 7). Aangaande de veiligheidssituatie verklaarde verzoeker in het gehoor bij verweerder dat de taliban er in het geheim waren (p.6). De Raad is van oordeel dat niet blijkt dat het gebied op het ogenblik van de feiten onder controle stond van de taliban, dermate dat de Raad het niet onaannemelijk acht waar verzoeker verklaart dat de ouders uiteindelijk zijn gaan lopen, (*“ontsnappen”* volgens de verklaringen van verzoeker (gehoor p. 12 en 17)), toen de mensen omwille van zijn groep uit de moskee kwamen. Evenmin blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker heeft gezegd dat *“enkele dorpelingen tegen hen zijn beginnen roepen”*.

Verder is de Raad van mening dat het vijfde motief van de bestreden beslissing, waarin verweerder stelt dat het relaas logica mist, gestoeld is op subjectieve overwegingen van verweerder, zoals verzoeker aanvoert, over wat wel of niet een logisch gedrag zou zijn van verzoeker of de taliban, die in het huidig dossier niet draagkrachtig zijn.

De Raad erkent dat nog een aantal twijfels over bepaalde aspecten van het vluchtrelaas overeind blijven. Zo blijft de onduidelijkheid aangaande de verklaringen van verzoeker over namen van familieleden in Oostenrijk, doch kan eveneens het betoog van verzoeker aangenomen worden dat het administratief dossier geen volledig zicht biedt op het Oostenrijks dossier. Zo vindt de Raad enkel informatie aangaande de namen van

de familieleden, doch niets over de daar door verzoeker overige afgelegde verklaringen of die van een eventuele broer. Ook de wijze waarop verzoeker in eerste instantie kennis kreeg van de verdachte aanwezigheid van de gewapende taliban (vierde motief in de bestreden beslissing aangaande de motor) is een aspect waar twijfels over blijven bestaan, al stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij verweerder niet op duidelijke wijze met de tegenstrijdigheid werd geconfronteerd.

In het licht van het voorgaande, is de Raad ervan overtuigd dat gezien de aangehaalde verklaringen voor een aantal vastgestelde tegenstrijdigheden en rekening houdend met het kwetsbaar profiel van verzoeker diens verklaringen afdoende consistent en gedetailleerd zijn om de geloofwaardigheid van diens betoog aan te nemen. Bijkomend toonden de hoger besproken medische attesten niet enkel de gezondheidsproblemen in België aan, maar dragen ze bij tot de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en van de mogelijkheid dat de letsels zijn opgelopen in de door hem beschreven context.

5.3. Uit het voorgaande vloeit voort dat verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat hij in het verleden reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolging door de taliban in zijn regio van herkomst. Bijgevolg kan dan ook dienstig worden verwezen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Uit de landeninformatie die door verweerder wordt voorgelegd, blijkt dat de actor van vervolging sedert de vlucht van verzoeker de macht heeft genomen in Afghanistan, dermate dat dus niet kan geoordeeld worden dat verzoeker kan rekenen op diens bescherming. Verder blijkt ook uit het rapport van EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023 dat vervolging omwille van *"revenge and other motives"* mogelijk is. Zo leest de Raad onder meer: *"According to Human Rights Watch 's Patricia Gossman, as referenced by RFE/RL, there have been cases of revenge killings being carried out with the knowledge or tacit approval of senior Taliban commanders. (...) However, people may be targeted due to personal disputes. (...) Le Figaro reported that journalists and international observers lack insight in the situation in the Afghan countryside where former enemies of the Taliban have frequently been hunted and executed. Amnesty International and US Department of State official told La Figaro that disappearances of such individuals have been completely underestimated."*

Uit deze landeninformatie blijkt dat eerdere vijanden van de taliban vaak werden opgejaagd en geëxecuteerd. Ook verdwijningen van dergelijke individuen worden onderschat.

Zoals supra aangehaald ontslaan de resterende twijfels over bepaalde elementen van het vluchtrelaas de Raad niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Hij is in casu ervan overtuigd, gezien de gehele voorgaande uiteenzetting over de voorgelegde stukken, de verklaringen en de landeninformatie, dat de elementen die verzoeker wel redelijkerwijs aannemelijk heeft gemaakt, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Er zijn bijgevolg uit de voorgaande algehele analyse geen goede redenen om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker terecht een vrees heeft aangehaald voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan, hetgeen moet worden aangemerkt als een gegronde vrees voor vervolging op grond van zijn (toegeschreven) politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ter zitting werpt verweerder op dat hij volhardt in de bestreden beslissing en dat het psychologisch attest dateert van september 2022, zijnde voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en verzoeker heeft nagelaten dit voor te leggen. Dit verweer kan niet gevolgd worden. Om de supra vermelde redenen meent de Raad dat de elementen die verzoeker wel redelijkerwijs aannemelijk heeft gemaakt, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Aangaande het psychologisch attest ziet de Raad geen attest in het administratief dossier van september 2022. Er blijkt dat verzoeker wel reeds ten tijde van het gehoor een psychologisch attest had voorgelegd van 16 februari 2023, (weliswaar met een aanmelding van 1 september 2022), doch dat in dit attest sprake was van het feit dat verzoeker zal behandeld worden. In de aanvullende nota, neergelegd ter zitting, blijkt evenwel dat de klinisch psycholoog na 31 sessies een uitgebreid verslag heeft opgemaakt en dat bovendien ook het hierboven besproken uitgebreid onderbouwd psychiatrisch verslag werd neergelegd.

Ten slotte ziet de Raad op basis van het administratief dossier en het verloop van de procedure geen ernstige reden om aan te nemen dat verzoeker een van de misdrijven of handelingen heeft gepleegd als

bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, waardoor hij van het voordeel van dit Verdrag zou moeten worden uitgesloten.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen in de zin van artikel 1, A, lid 2, van het Vluchtelingenverdrag.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden hervormd en dient verzoeker als vluchteling te worden erkend.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan verzoeker toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES